

Minima Amour

- annekser til kroppens filosofi

Af samme forfatter

- ⌘ Maxima amour – *kropsformernes filosofi* (2016, 2020)
- ⌘ Værensfilosofiske kilder: *Diogenes • Stirner • Nietzsche • Heidegger • Sloterdijk* (2016, 2020)
- ⌘ Søren Kierkegaardrariteter – *nye vink til filosofien* (2016, 2020)
- ⌘ Liebhaberloven (2016, 2020)
- ⌘ Klaviatur til teknologi- og videnskabsfilosofi (2016, 2020)
- ⌘ Pædagogisk filosofi og finesse (2016, 2020)
- ⌘ Filosofiks – *idehistorisk udviklingsspil* (2016, 2020)
- ⌘ Idéhistorien: Tekne-logi • Tid • Tænkning (2019)
- ⌘ Heideggerkuriosa – *sort tænkning?* ♥ (2021)
- ⌘ Køngehúset – *en prekær idéhistorie* • Essays (2021)
- ⌘ Køn • latter • tænkning (2021)
- ⌘ The missing lingo: Aforismer • epigrammer • essays (2021)

ULRIK HUUSOM

MINIMA AMOUR

ANNEKSER TIL KROPPENS FILOSOFI

FORLAGET LIEBHAVEBØGER

Ulrik Huusom
Minima amour – annekser til kroppens filosofi

Copyright © Ulrik Huusom og Forlaget Liebhaverbøger, 2021

Omslag: Ulrik Huusom
Maleri ved Giovanni Battista Salvi da Sassoferrato (1609-85), Jomfru Maria, med redigeret håndtegn.

ISBN 978-87-93577-33-6

1. udgave, 1. oplag, 2021

Tryk og indbinding: ScandinavianBook, LaserTryk, Aarhus

Papir: Inkjet-Silk 130 g

Forlaget Liebhaverbøger
www.liebhaverbog.dk

Alle rettigheder forbeholdes. Mekanisk, fotografisk eller anden gengivelse af eller kopiering fra denne bog, er ifølge ophavsretsloven kun tilladt inden for begrænsningerne i overenskomst mellem Undervisningsministeriet og Copy-Dan. Enhver anden udnyttelse er uden forlagets skriftlige samtykke forbudt ifølge gældende dansk lov om ophavsret. Undtaget herfra er korte uddrag i forbindelse med anmeldelser.

Indhold

Forord: Om kærlighedsløse tider	6
1. Konsiderationer over seksualvidenskab	12
2. Bibelen: en prostitutionshistorie	35
3. Seksuelle errorister	41
4. Freud og flygtningedebatten: kalder på et veto	54
5. Ethiske filosoffer og -studerende for åben gabestok	61
6. Vulva II og spejderfinter	77
7. Kærlighedskortet	104
Indeks	181

Forord

Kærlighed har ikke nogen beroligende, revolutionær Endlösung (Bruckner & Finkielkraut)

Kun, det alt for vovede, er det rigtige (PH)

Den ved ikke meget om kærlighed, som ikke taler om andet (italiensk ordsprog)

Kærlighed er en vilje, som falder på både lort og lilje (ældre dansk ordsprog)

Kærlighed, er andenrangs refleksion skal jeg påstå i det følgende. Kærligheden har i grunden blot ét omdrejningspunkt, som det centrerer sig omkring, det kan gøre kærligheden anakronistisk, sådan som Barthes indkredsede den, som både gammeldags og obskøn; den fikserer. Alle har vi vel kaldt en forgangen forelskelse for 'dum', eller 'jeg fortabte mig i illusioner'. Kærlighed som anden potens over for refleksion lyder som en kontradiktion, sædvanligvis defineres refleksionens tradition jo som bekendt formelt set som venseelig kærlighed til erkendelse, deraf 'filo', af nogle også sat i forbindelse med en Sophia, erkendelsesgudinde eller sandheden selv. Barthes' kærlighed havde imidlertid tilsyneladende karakter af en art skyggetilværelse, af tilskuende art, ikke aktualiseret, da neddroles potenserne drastisk og gradvist, medens kærligheden normalt anses for at være 1. potens, førstepotent og tilstede, når tilstedt. Gengældte følelser eller gengældelse anses ofte for at være forudsætningen, hvilket langtfra træffer. Inden for den franske amourstradition gives flere tidsbestemte definitioner, i nyere tid er især den ældre Sade blevet taget til indtægt af franskmændene¹, fra Batailles kærlighedskønsorgan til Sartres sadomasochisme og efterkommere. I Sartres udgave en metafysisk bemægtigelse af den andens medviden, parforholdets medværen; en egentlig ejerskabskategori oprulles i *Væren og intet* (1943), medens fransk eftertid især har været optaget af Freuds konstruktive og udgrænsende polymorfi i kombination med Marx: en fælleskommunistisk tanke om at staten ejer ens røv, hvorfor statsembedsmandskommissærer tillades, at bolle én i røvsen, uanset alder, tid og sted (tror de). I 1968 skrev man på husfacaderne i Paris, at begæret er virkeligt, det gælder stadigvæk, og fortsat med dobbeltydig facadekritik rettet imod kapitalens begær. Dobbeltigheden udfoldedes komplet hos Sartre: kritikken gik imod uredelig tilværen samtidig med at redelig væren fordredes: Sartre anvendte betegnelsen *mauvaise foi* eksemplificeret i en cafétjeners for-

¹ Rent faktisk var Sades stil ikke 'unormal' i hans samtid.

stillende leg, han kan ikke være sig selv samtidig med tjenerskabet, derved bedrager han sig selv ifølge Sartre, problematikken opstår imidlertid derved, at mennesket aldrig udelukkende kan være det, som det ér; biologien er også tilstede i mennesket osf. Om nu Sartre havde anvendt kategorien husmor (eller husmanden på landet²), overses tillige, at både hun eller tjeneren meget vel stadig kan være redelig i sit tilvær som sådan, og måske endda både nære begær og kærlighed til en sådan tilværen, der i virkelighedens verden i reglen er så langt fra leg som muligt.

Begæret er meget vel realt, men i sin grund reaktionært, biologien er gammeldags, ligesom den sideløbende ældre kristen-etiske tradition videreført fra Pascal over Rousseau, hjerte-smerte-linjen, derved knyttes de to oprullede linjer blot endnu mere sammen. I dag forholder det sig sådan, at ikke kun det seksuelle anses for usømmeligt, også det sentimentale. Som Barthes noterer i *Kærlighedens forrykte tale* (1977) er den forelskede blottet for censur når det gælder hovedpersonen, og det er obscønt, det gælder imidlertid ligeså meget for Batailles kødelige kærlighed: Amor, Amour eller Amoural? Kategorierne spiller på kategorien jeg anvendte i *Maxima Amoralia* (2016)³, nærværende skrift er tænkt som et supplement til samme, med flere, forstærkende og nye opdaterende eksempler. Især forholdt over for *farve- og kønsrollekategorien*, som jeg har fundet mest relevant at behandle i lyset af en metafysisk kødelighedstænkning. Jeg skal altså her adskille mig fra almindeligt *begær*, *liking*, *passion* og lignende man kan have kær. (Se ift. kærlighedsoversigten nedenfor). I denne sammenhæng skal heller ikke skildres begivenheder: smerter, sorger, ulykker, eufori(er) osf., eller et fordret kærligheds-”vi” (eller *os*), det ville for alvor være anstødeligt, hvor end uselvvisk et sådant også kan tilstedes (selv den analytiske filosofi, der ofte forfalder til sådanne kategorier, affejer det i sine nyere udgaver, som metafori), her skal heller ikke indføres en imaginær tredje stemme, som evaluerer (eller moraliserer) på førnævnte værk, her skal udelukkende anføres potente refleksioner, i ordets rette førstepotensbe-

² Daværende gymnasielærer, Finn Korsaa, anvender denne sammenligning i *Kærligheden at føle* (H. Reitzel, 1984: 84), hvor provinsliv identificeres med både forfald, regression og selvbedrag (sat lig kategorien ’mauvaise foi’), hvorved Sartres pointe imidlertid misses: ingen på landet *leger*, at være til på landet.

³ Peter Sloterdijk anvendte betegnelsen *Minima Amoralia* i et mindre afsnit i *Kritik der zynischen Vernunft* (1983), om kynisk bedrageri, bekendelser, vittigheder og andre slyngelstreger, når omfanget deraf imidlertid erkendes, forekommer en bagatellisering af samme end ydermere demoraliseret. Sloterdijk har oprindeligt tilføjet Adornos *Minima Moralia* (1962) et ’A’, den kategori har været kendt siden antikken.

tydning, som viderefører tankegangen fra samme værk. Begge bøger kan dog læses uafhængigt af hinanden. Omdrejningspunktet ligger i praksis hinsides landegrænser, materialemæssigt med hovedvægt på engelsk og tysk litteratur. Jeg skal dog spare læseren for moderne analytisk filosofi udi kærlighed, den omhandler mestendels sproglige forsøg udi afklaring af ofte hypotetiske kærlighedsscenerier à la: tænk hvis man fik sex, hvo ville hvem gøre hvad, ved hvem og hvorfor, hvorledes? osv.⁴, samt om det vil kunne retfærdiggøres. Eller i den omvendte bane når parforholdserfaringer er tilstede, da at fremholde dem som forbilledlige (paradigmatiske), Helm indvender samme i Stanfordencyklopædien, disse forhold kan aldrig have karakter af generalitet til efterlignelse, de vil altid være under af- eller udvikling, nogle taler ligefrem om *improvisationer* også taget forholdets eller relationens – hvor end kort eller lang – historicitetiske grundkår i betragtning, parlivets privatintuitioner nytter des endnu mindre og er ofte effekter, interesser eller værdien af 'kærlighed' (eller indfriet begær), det træffer imidlertid ikke kærlighedens 'natur'. Det forekommer ærligtalt mestendels som ældet hattedamefilosofi, moraliserende ind og ud af potentialer eller oldede erfaringer, hvis konklusioner for længst er foregrebet af andre traditioner, ofte med århundreder. Og hvad værre er, når munke- og nonnefilosoffer omsider får sex i sådanne kredse, respektiv oplever 'kærlighed' på forskellige niveauer, da risikerer én at blive fyret af rosset, høj som lav-misundelse skyldet. Herved viderelever denne skoletradition ofte blot en middelalderlig logisk-semantisk katoliceret munketradition (*filologi* = kærlighed til sprog/logik, bliver en afsporing ift. erfaret kærlighed og dens væsen). Den freudoanalytiske tysk-franske filosofi går i det mindste ud fra konstateret empiri, frasat værdiindlæsninger. Landegrænser er så meget sagt, den angloamerikanske sexsemantik, der kan mistænkes for at være mærket af oprindelig tysksproget Frege-Wittgensteiniansk (og sin tids homo-) indelukthed: hvad, som sker skjult, sker bedst (?), indelever en victorianisme. Den slags veksler og mørke[wo]mænd er ekskluderet fra dette skrift.

Med andre ord, denne samling ligger ikke under for tyranniet – og indbildningen – om at systematik er godt og bedst, her er kun medtaget (få) emner, hvor interessant er at berette.

Til en kærlighedsløs tidsånd, eller som sætter næstekærlighed = naboen, men *ikke* "hottentotter"; (hvorfor egentlig ikke?), skal henvises til min *Liebhaber-*

⁴ Jeg skal her nøjes med at henvise til kilderne i Bennet Helms artikel om kærlighed i Stanford Encyclopedia of Philosophy (2005 ff.).

loven og dens tetiske love om kærlighed og kønsliv. Ikke påbud, men anbud og ombud. Som moralmonomaner udsiger med hævet fallisk pegefinger: man kan ikke tale om kærlighed, uden at det bliver *din* kærlighed; så lad os da komme i gang – *din*, læser. Med Balzac siger vi, elskereren har altid ret, god fornøjelse med din Liebhaberbog.

PS: Listen over anvendte forkortelser er indlemmet i indekset.

Ulrik Huusom, den 27. marts 2018

K står for kærlighed(en), i oversigten nedenfor:

Kærlighedens idéhistorie – en grovskitse		
<p><i>Agape, ahab</i> (K til næsten, Gud, sex, det værdiløse osv., samt Guds K. Et K's-måltid i NT)</p> <p><i>Amars</i> (sanselig K, Cupido)</p> <p><i>Amator</i> (kæreste; amatør)</p> <p><i>Amor, amors, amour</i> [aimer, amitié, admiration] ('sand' K)</p> <p><i>Amoral</i> (at afslå moralsk vurdering)</p> <p><i>Elske, elskov</i> (besjælet af K + sind, måske afledt af opfostre)</p>	<p><i>Eros</i> (lidenskab, blind K, erotik)</p> <p><i>Filia</i> (oprindelig broder-K)</p> <p><i>Jalousi</i> (nid-K, Zelosus, Zelot, et forhæng; mania, raseri, depression)</p> <p><i>Kærlighed</i> (carus, caritas, charity, holde af, omsorg)</p> <p><i>Liber</i> (fri erotik)</p> <p><i>Liebe, Love</i> (at love, hylde, affekt, tro; lieb, schw. afledn.: idiot)</p> <p><i>Storge</i> (familie-K)</p>	
<p><u>Førhistorisk tid:</u> matriarkal befrugtningskult</p> <p><u>Oldtid:</u> patriarkal frugtbarhedskult efter plovens opfindelse</p> <p><u>Antikken:</u></p> <p><i>Amor fati</i> (skæbne-K)</p> <p><i>Dionysoskult:</i> fallisk elskov = eksistens [omvendt på Lesbos]</p> <p><i>Hesiod:</i> kosmogonisk K:</p> <p>Eros</p> <p><i>Empedokles:</i> venskab, glæde (Afrodite)</p>	<p><i>Epikur:</i> Venus</p> <p><i>Stoicisme:</i> amor fati (skæbne-K), + broder-K</p> <p><i>Hekaton/Seneca:</i> K er ubunden, vil du elskes, så elsk (!)</p> <p><i>Plutark:</i> det er umuligt samtidig at elske og være vis (hvorved K ekskluderedes fra filosofien)</p> <p><i>Bhagavadgita:</i> elsk Herren (= kend din plads)</p> <p><i>Buddhisme:</i> K til alt levende (= metta). Nordlig udg.: profeter søger ikke Nirva-</p>	<p><i>Sufisme:</i> mød Gud under orgasmisk dans</p> <p><i>Tantrisme:</i> mød Gud orgasmisk</p> <p><i>Taoisme:</i> al-K er vejen (opr.: tao = seksuel forening)</p> <p><i>Zenbuddhisme</i> = K til paradokser</p> <p><u>Middelalder:</u></p> <p><i>Amor facini</i> (K til handlingen: Jesu møde med Jordan)</p> <p><i>Augustin:</i> 1) guds-K, 2) næste-K (agape: guds-K i næsten), 3) Guds K til "os" (aga-</p>

<p><i>Parmenides</i> bragte K [K-gudinden] ind i filosofien <i>Sokrates</i>: K, at vende tilbage til sig selv; = homo-seksualisme (opr. 2 halvdele afskåret fra hinanden) <i>Sokratisk-platonisk K</i>: omsorg (halveret, sublimeret K, opr. antoges mennesket for en hermafrodit = kastrathis.) <i>Platon</i>: eros = bevægelsen mod visdommen <i>Aristoteles</i>: filia (= venskabs-K).</p>	<p>na, af K til alm. mennesker underviser de dem i at nå dertil⁵ <i>Islam</i>: K = Allahs K til muslimer og vice versa⁶; eller, ift. Q: jalousi, sat på ideologi <i>Jødedom</i>: K = Jahves K til jøder og vice versa (ahab = agape) <i>Konfucianisme</i>: 'ren' (= K) manifesteres i tillidsfuld <i>shu</i> (altruisme)</p>	<p>pe), K går gennem Bibelen. Mennesket nærer K til K, uden kendskab til K, intet kendskab til sig selv [≈ cirkelslutning?]. <u><i>Humanisme</i></u>: <i>Cusanus</i>: Amor = omfavnelser af Gud (visdommen) <u><i>Reformation</i></u>: <i>Luther</i>: K sidder ikke i 'sjælen', K til næsten = ægteskabelig K <i>Protestantismens næste-K</i> = forstandsmæssig (Hegel), den skal indlæres af Gud</p>
<p><i>G. Bruno</i>: K = mania <u><i>Cartesianisme</i></u>: skelnen imellem indre og ydre erkendt 'ren' K <i>Pascal</i>: Guds-K går igennem hjertet, <i>ikke</i> Guds ord (skrift) <i>Racine</i>: A elsker B, som elsker C, der elsker D, som elsker A = K-karrusellen <i>Tidsånden</i>: grænseløs K (jalousi) = sygdom</p>	<p><u><i>Oplysningstid</i></u>: <i>La Rouché-Foucauld</i>: ingen K er original <i>La Mettrie</i>: K = menneskemaskinens nerver indvirker på indbildningskraften <i>Condillac</i>: sensualisme <i>Sade</i>: kritikken af libertinismen ført til sin yderste konsekvens <i>Pope</i>: selv-K og socialitet er det samme</p>	<p><i>Kant</i>: ægteskab = pligtkontrakt til sexudveksling, næste-K = respekt <i>Rousseau</i>: K = instinkt; børn elsker kun, hvis forældrene elsker først (den psyk. lov) <i>S. Johnson</i>: K = fjolsets visdom, og den vises galskab <i>Bentham</i>: K til arbejde, er en selvmodsigelse <u><i>Romantik</i></u>: <i>Goethe</i> [17 år]: digtere er forelsket i K</p>
<p><i>Novalis</i>: K = en sygdom <i>Fichte</i>: Gud er objektet for den evige og absolutte K <i>Hölderlin</i>: K: den væsentlige vilje til væsentlighed [cirkelargument?]. Den, som har tænkt dybest, elsker det mest levende. K er det oprindelige <i>Hegel</i>: K = dialektisk anerkendelse, K er afledt af overgangen, er betinget af forstand, altså sekundær</p>	<p><u><i>Efter Hegel</i></u>: <i>Schopenhauer</i>: Q' K forringer menneskearten (≈ de fleste Q elsker ikke 'intelligens', de ser den slet ikke, hvor den eksisterer) <i>Kierkegaard</i>: Gud = ægteskabs-gud, K = ægteskab <i>E. Burke</i>: <i>afspænding</i> = K <i>Stirner</i>: K = egoisme <i>Marx</i>: kritik af fri socialistisk K/kvindefællesskab = fastholder borgerlig ejen-</p>	<p><i>Bierce</i>: K = galskaben, at tænke meget om en anden, før én kender sig selv <i>Nietzsche</i>: K = finere parasitisme, graduerer: 1) transcendentale K 2) skabende K's- idealer (mænd), 3) realiserbar-K (Q), mål: amor fati. Køns-K's griskhed, den vil have det hele (tidl. Nietzsche) <i>Rimbaud</i>: K er en genopfind-</p>

⁵ Det gælder imidlertid ikke kvinder, der ifølge buddhismen kun i en anden form vil kunne nå Nirvana. Buddha yndede samme opfattelse som Möbius (1854-1907): høj kvindelig intelligens/åndelighed = degeneration; kvinder skal være føde- og børnepassermaskiner.

⁶ Samt kærlighed til jomfruer; derfor bør ingen muslimsk pige undgå, at afgå ved døden som jomfru, for i Himlen (eller Helvede) afventer hende tusindevis af kærlighedshungrende krigere, der velkommer hende med åbne – bukser.

<p>til <i>ånd</i>; kun aktiv K har væren, K's ontologiske fundament = interpersonel <i>Amor patriæ</i> opstår (fædrelandskærlighed)</p>	<p>domsret <i>Darwin</i>: K = tilpasning <i>Balzac</i>: K = taknemlighed for udløsning</p>	<p>else <u>20. årh.</u>: <i>Freud</i>: K afledt af libido, spædbarnet nærer narcissistiske almagtsdrifter, K installeret i overjeget</p>
<p><i>Husserl</i>: K: forpligtelse til at hjælpe den anden med at nå sit sande 'selv' (≈ intentionalitet) <i>Scheler</i>: K = stemningsbevægelse <i>Proust</i>: fravær af K = K's grund <i>Pierce</i>: K = impulsen til at opfylde en andens impulser <i>Keyserling</i>: næste-K skaber overfladiskhed <i>Moderne positivisme</i>: et K's-løst univers producerer ingen illusioner [men heller ikke K] <i>Behaviorisme/etologi</i>: K = stimulusrespons <i>Dialogisk filosofi</i>: K = Guds frie selvformidling (grammatisk eros) <i>Analytisk filosofi</i>: hypotetisk-semantisk K (fx <i>Russell</i>: K = u-komplet instinkt-lære, <i>sen-Russell</i>: K = kombo af nydelse og ønsker, eller <i>J. Jørgensen</i>: 'orgasm' = diffus. <i>Tidl. Wittgenstein</i>: K/lykke: genstandsløs)</p>	<p><i>Heidegger</i>: K er ikke afledt af tænkning, tænkning er K <i>Jaspers</i>: K-kampen = demokratisk diskurs <i>Klages</i>: K: genstandsløs kosmogonisk erotik <i>Sartre</i>: K = at blive ét med en anden, S/M: 1) bedrageri, 2) usikker, 3) blikket relativiserer og ødelægger parforhold. <i>Sartre 2</i>: K: samarbejde <i>Brecht</i>: tænkning = krop-pens K til sig selv <i>Binswanger</i>: K kan ikke udledes af eksistens, men eksistens kan udledes af K <i>Lacan</i>: K = fallicisme. K til sandhed = kastration <i>Pessoa</i>: K er en tanke <i>60'erne</i>: fri sex <i>Che Guevara</i>: had fjenden med revolutionær K. <i>Elsa Gress</i>: Hvis K er en illusion, så til helvede med virkeligheden <i>Konstruktiv filosofi</i>: K (og køn) = konstruktion (fx <i>Luhmann</i>: K = et medie, ægteskab = reproduktion)</p>	<p><i>Rawls</i>: K er et 2. ordensbegreb, næst til et førbestemt gode <i>Moderne antropologi</i>: "K" = universel <i>Moderne neurovidenskab</i>: K = kemikalier (dopaminer, oxitocin, NGF m.fl.) <i>Nussbaum</i>: nyromanticisme: skønlitterær K-historiekonstruktion kan være mere ekskelig end K <i>Badiou</i>: sidestiller K med politik, kunst og religion, og væren med K: uden K, ingen væren [cirkelargument], Q = væren-for-K (nypaulianer); halveksistens, overeksistens (if. Q). Mål: K's matematik <i>Homo amans</i>: det K menneske. H. Henriksens håb for d. 21. årh. <u>21. årh.</u>: K = en algoritme, mennesket bliver mere og mere uselvstændig (= uinteressant), K: en industrialiseret meter-vare <i>W. Schmid</i>: K, er hvad, som bliver tolket som K Nydansk: K = 'krælighed'</p>

Konsiderationer over seksualvidenskab

21. feb. 2002: Heideggers største helte havde hverken ører eller penis. (Hhv. van Gogh og Hermes). = Penismisundelse, der ikke hører efter? (Verdensafskærmning). Livet er et stift stykke – kærlighed til sidste bid. Livet er et sexperiment. De sultne tænker kun på at få noget i munden. Hvem happer mest?

Tænker på en variant af russisk roulette, refereret vittighed hos Steen Hegeler: Seks yndige 'negerpiger' tilbyder at sutte den af – én af dem er dog kanibal. (SH: Kun for mænd. Holkenfeldt, 3, Frb. 1992: 100, fodnote). Den moderne variant for kvinder er barebacking: kvindesex med flere mænd, hvoraf én er HIV-smittet. Her kan alle parterne rammes. 80'ernes kønssygdom (og senere), må alt andet lige have været voldsommere, den høstede sine ofre efter ganske få år. Foucault skal have udtalt, at han gav sit liv for sex (= AIDS-døden i 1984). Nogen vil "dø for" sex med deres 'drømmeideal' (m/k) – så, er sex blot en drøm i hovedet?

Van Gogh ville ligne idealet: Solen. Derfor skar han sit øre af. Gogh sendte øret til en luder, øret prostituerer sig; sig *det* videre til luderne i registranternes menageri og medlemmer af sladderforsamlinger.

I Swifts *Mechanical operation of the spirit* kommer det for dagen, at lange ører er en forskydning for fortrængt penis (som Empson opdager, jævnfør N.O. Brown, 175).

Lange ører (registranter), sublimeret penis = homoseksualisme. Informationsfetichister: Vi snager, derfor er vi ...

22. marts 2002: Læser om freudomarxisten, partifunktionæren Zalkind, hvis teori om revolutionær sublimering (1923-36), foreskrev at al energi, der tages fra den socialistiske indsats, er energi tyvstjålet fra revolutionen og proles. Begrebet trussetyv's ophav?

Lamaître fremsatte i 1930'erne tesen om Big Bang, en fysisk og teologisk teori. Går man ind på tanken, herunder i sine senere udgaver, kan der udledes andet: Hvis universet er uendeligt, kan det ikke strækkes/vokse mere. At 'alt' bevæger sig væk fra BB eller Jorden, er ikke nødvendigvis ensbetydende med udstrækning. Det kan ligeså godt være at udstrækningen trækker sig tilbage igen, og igen etc. – frem og tilbage. Fremsættes må naturligvis pumpetesen. En frem og tilbage-tese vil undervejs falde på at kunne være den sidste mandlige potensforlængning, den kroniske – oldtidens frivilligt komiske – stivert, er utænklig. Den vil uvægerligt explodere, som en tidligere tilbedt sols rød-

glødende phaleshoved. Sexplosion er dog ikke sexploitation.

Marts 2002: Skabelonen til et værk kommer på plads. En trilogi, og titlen skal være *Maxima Amoralia*¹, mens undertitlerne til bind to og tre: *Maxima Kosmetica* og *Maxima Criminalis*.

Indgangsmottoet var at alt handler om sex, undtagen sex, dét handler om filosofi. Oscar Wilde indsatte et udefineret 'magt' i stedet for 'filosofi' i en lignende sætning.

Op imod 1. april: En filosofisk "ven" fordrer at man ikke må tale om "sex" længere (sexologi m.v.) i hans selskab. Jeg tænkte: Indre Mission holder til på Artillerivej (= religionsstudier), så hvad laver du [han] i filosofis fredagscafé på KUA, med afbildninger af frisindede græske hedninge på væggen, og hvorfor går du for øvrigt rundt med et fallossymbol om halsen? Men det gør alle Jehovas Vidner og ditto efterhånden (= indre usikkerhed udstillet offentligt – børnekultur).

Victoria levede ikke forgæves. Denne såkaldte "filosofiske fordring" var endog tilføjet et: "Du taler *altid* om sex ..." Hvortil jeg egentlig burde have spurgt om vedkommende nu også var helt sikker på om han nu virkelig havde bestået den lille logikeksamen (1. års begynderprøve). "Altid", når man ikke har set hinanden i et halvt år, og som det første bliver mødt med en seksualfikseret fordring. Jah ja, lad bare folk fremture i moralsk galop og raseri, selv når de er udklædt i studentikose penisslips.

Der smuldrede det "venskab"-agtige ligesom. Venskabets dyd var oldgrækernes ideal, dyden var en kundskab, kundskaben at acceptere hvordan den anden ér, eller hvad han interesserer sig (filosofisk) for. Jeg interesserer mig for seksualvidenskab. – Efterhånden kender jeg kun falske bekendte = ukyndige ubekendte. Det er mange af de filosofers lod, som ikke fantasiløst retter ind efter dominerende skoleretninger – i bund og grund er massemeningsfilosofi (for) ubegavet, men selvstændig tænkning (originalitet) er langt fra alle beskåret. *Der er (for) mange mentalt omskårne.*

Sommer 2002: Støder på S.F.'s spørgsmål: Hvorfor overhovedet køn og ikke snarere intet køn? (Sexualontologi, *Philosophia*, årg. 17, ¾, 1988: 53). – Hvorfor mon? Når nu væren *er* konstateret, så konstater at alt liv (amøber, blomster, træer, dyr etc.) *har* køn, hvad enten det er et- eller tokønnet. Strengt

¹ Bliver til bogen af samme navn *Maxima amoralia*. Anden og tredje del blev droppet, mens tankerne fra tredje del indgik i *Liebhaberloven*.